

זיהוח קורת. לא בדברים בעולם לכה
אוותם, אלא שעשוה להם משחה (תנוונא
ב') ונזרקה לגימא שמקרבת את הרחוקים
(סנהדרין ק"ג). הזרקה בותנתה, שבלא זיין
זהירות יכח לב" (הושע ד'), לא היו ראשי
סנהדראות מתחפות לcoma לפני משה
ולדבר בחוצפה אל הענו מכל אדם "ומדווע
תונגשאו". אלא שהיו שתוויין מהסעודה
שעשוה להם קורת. זה שטענה להם משה:
"בקר וידען" ופיירש"י, עתה עת שברות
הוא לנו (משה לא רצה לומר להם, הלא
שכוריים אתם. אלא תלה הדבר ב"עת
שברות", והויסיף "לנו" שכלל גם א"ע בה"
כורי שלא לביישן) ובכחיה עד אור הבקר,
שיזקעה שיניה מפכחו (ב"ב י').
ויהת מרתק לברך גוטמן מלנץ ז"ה מאה

**וַיָּקֹחַ קְרֹתֶת לִפְנֵי אֱלֹהִים לְצַדְקָה אֲלֵיכֶם וְלֹא לְהִזְבָּה
בְּתוּלָה מִתְּזֵדֶר הַעֲדָה לְעֹורֵךְ עַל הַכְּהוֹנָה.**

(א) **וַיְקֹה קָרָה**. את מי לך ? ולמה ברשיי, וקרוח שפקה היה מה ראה לשטוח זו ? ומגליה לרשוי **שְׁתִיָּה פְּקֹה** ? ונראה לחרץ ב' הקושיות אחת. היינו ע"פ המפרשים שתרכזו קושיא א', שהורה כאן המלה "אנשים", היינו שקרוח לך אנשים לצדך. ואיך לזכאים אנשים ? הלא לא נטה אותו בחזקן, אלא שעדרם בדבריהם, וגם ע"ז אמרים לשון קיחה : «**קָחוּ עַמְבָּם דְּבָרִים**», וע"ז דבריהם, הנכנסים אל הלב לך אחэм,ומי **שִׁישׁ לֹא סְגוֹלָה כֹּאת**, לךות לב אנשים בדבריהם, הרי הוא אחם, שני' : **לֹוקֵחַ גְּפֻשּׂוֹת חַבְּם** (משל ח'). וזה שנאמר : **"וַיְקֹה קָרָה"**, שלקה גפשות במתוך שפתין. ומכיון שהיתה לו כשרון כזה, הרי הוא חbam. זה שאלתו חז"ל, קrho שפקה היה מה ראה לשטוות זו.

2716. PHYSIK ①

שמנה אחר

פרה כאן כמקל שקד, יש בקד כדי לבטא את המושבות הנידנות פאן, ככלות אין כל ענפי עצי פרי דומים זה לזה, הלא בכללם יש גבטים של עליה, פרה ופרי, אדמה אחת נושאת את הכולם, כי האstemים המשקימים אותם באיתם לכולם ממקומם אחר, רוח אחת מנשנת בכולם, ובלם ניאוזים לאור החמה, וاعפ"כ אחד הוא השקד ביז כל חברץ בשדה, ובמה יהוד "בשקיודה" שעל שמה הוא נקרא, בחותמאות עירנית חരיזה, הוא פורשה את המוטל עלי, ובקד הוא מקדים את כל אחוי האילנות, בעוד הם גמלכים בדעתם, כבר השלים הוא את מפעלו, והוא מקדים מיד את החקלאות, שהוא הפרה העורשה את הפט, לצהוב פרי הוא מוציא אח"כ את עלי, ולאו זהה חקלאות הוא מכין ומטען את כל לשדו.

אך זו היא בדיקת רוח הלדים, שבכובזה זכה
שבט לוי, להיות מייצג החזורה והמקדש, שכך
רק בני לוי נענו לקריאת "מי לה אלוי" וכן הספר
אל משה, וזהו זו חשבוד בקדשה בקדש העילאה
של משפטה לוי, דהיינו באחנן ובבנין, וזה גם הוא,
הרי כאן גם הבטחה מנחמת, כי השקר רק מקרים
לפזרה ולעשות שול, והוא עונש לפוג חזקין בשלו
ומקרים אוורם בחטאיהם, אך גם הם עתידים
לברוא בעקבותיהם, וכן הדבר גם בלוים ובבני אחנן,
הם עוברים לפני אחיהם בחטאיהם הזה ובדין
זהו יפט, ואמר השבטים נעראים לבא בעקבותיהם
אלסגול דרכו זו לעצםם ע"ב.

217 Gózda János (3)

ב' מטה את-כל-הטומן סְלֹטִי ה' אל-כָּלִגָּנוּ יְהֻדָּאֵל וַיַּרְא תְּקַנֵּת שָׁמָן (נְפָשָׁת)

ויראו ביצה את כל המטבח... ויראו ויקח איש מטבחו... לבארה גמota, בשלמא אהרן שהורזיא את מטבחו, מיבן הדבר, כי צו ראו את הגם, „זה פרא מטבח אהרן... ייצץ צין ייגמל שקרים“. אבל גאנשיאים למה היראו הם את מטבחם? ולמה נ נ חוב פרט זה בתרזה? — אלא יש בה מוטר השכל: גאנשיאים ל��ול את מטבחיהם להראות שמטבחיהם לא פרא, „יראו ויקח איש מטבחו“ — כל אחד מהגאנשיאים היה בעל מלדגה כלו שעוז להראות שאהרן בטבח והוא לא נבור. | |

א משה ובני לא האמינו בו ישראל מפני האותות שעשנה. שהמאמין על פי האותות יש כל האותות שעשה משה במדבר לפי הצורך עשאן, לא להביא ראייה על הנבואה. צריך להזכיר את המצריים, קרע את הימ והצללים בוג. צרכנו למשון, הורד לנו המן. צמאו, בקע להם את האבן. כפרו בו עדת קרת, בלילה אוחם הארץ. וכן שאר כל האותות: ובמה האמינו בו. במעטם הור סיני שיערינו ראו ולא זר ואונינו שמעו ולא אחר, האש והקלות והלפידים, והוא נש אל הערפל הקול מדבר אליו ואמנו שומעים משה לך אמור להם בר וכך. וכן הוא אומר פית בפitem דבר יי' עמכת. ונאמר לא את אבותיהם כרת יי' את הברית הזאת: ומפני שבמעטם הור סיני לבדו היא הרואה לנבואהו שהיא אמת שאין בו דופי. שוי הנה אני בא אליך בעב הענן בעבור ישמע העם בדברי עניך והמך יאמינו לפולם, מכלל שקדם דבר זה לא האמינו בו נאמנות שהוא צומדת לפולם אלא נאמנות שיש אהיה הורור ומהשבה: ב נמצאו אלו ששולח להם הם העדים על נבואהו שהוא אמת. וזהו צריך

5 הגדה נבואה גזירה

וביאור זה, לדעת מיקלול אין לו גלילה
לטולו לסת עגמו מכלל יקלול,
והיפלט לך טהו חוטם נחלעים מגולשים
כיויג עליון יקלול תול.

מקום סטפקיישו לסת עגמים
מלחותוילך ממעמל היר סיני וחילון
המלחמה, בזאת סט מפקדים לסת מעולם
יקלול נלה מקוימת ונעקס מיקלול
גבעתם ולספוקו, וזה מה קחדקו לנו
לחותינו אלתקוניוס האמצע'ס וטל'ה',
והלמליח מילח כחוכ היה' להלומתו.

מלינו לאפקנות לטולו עגמו מכלל יקלול
וחעפ'כ לחתום חלק מכלל יקלול ספירות
הפקל לינמי להה, וזה מה קענו הנעלן
לב, דמעיאה להפקל להמואר לסת הקט יקלול
הטול גלמייטי ולנטוך מיקלול במעלתו
העלינה כל מקבלי מורה בנוימת הנעלן
וילח וילקן ולצחול לחתום חלק מיקרול
בגעלה פותמה קוזו יקלול זליגס מקבלי

חולגה,
וזהו מלה דקיטין טוביה בכלפייתו כל הלה,
לליתו כחו'ל קסוח כי מכווני
הלוון, לאו מנקטו לי מנגני קיטם בוגדר
לסת יה' ג', ושיינו הסוח ר' נואם על גטו
להם קלחות קסוס הגילוי למעמל תל סיני,
ונזולתי לה' לומר כלו כי נמעמל נר
סיני, ויה' תמורה הימך קיזק קיזי כופר,
דיקל לה' עד היוס היה' נמלס נכפר הלה
יה' הום ממיל לה' היוטה מלחה ממעמל נר
סיני ע' קוזו מרגוף לעלך נר, נזר יתכן
ללאו לנטרול הקל ולחי לה' כי מטה.

הגהה נגיד להגין לה' טוען למתקנת
ביוועל סכלו לו לקלת, והרי למילין
לכל מלחקו כל התקב'ה מלא כנגל מלא
(מנהלוין ל' ע"ה), ומלווע גולדך בזוקם

להות נכלע נמלמה, הגהה למל מעהליס ביוועל פיק
לדען ולצורך סול' סחידות סכלב
הרגמ'ס צולגלה תימן (ולגלווט הרגמ'ס)
עמדו ק"ל וע"ע כל"ר כי נ'ג פיסקל י"ג
וז'ל י'ק לדעתם קבל מי צנעה מלך לסת
הגאות כמעמל הטומן קליינו מזען האנטיקס
ההס וכן למינו לרשותנו זיל על נס
המסתפק נגזרה לו עמדו להוציא על היר
סיני עכ'ל וכ'ב סל'ק צפירוקו לספר
יוזקול (פרק יה' פ"ה) וטסף עוז וכח
וז'ל ותכל ילו מכלל הטעמינו לו קיו
מוזעט כלהמת הילו מן הרגמ'ס כו' עכ'ל,

אלא לפוצון כל לכיריס למזהין טודע
לכדי הנעלן נב' הוינס ממייחסן אל
ההנאות הנעלן יולח ויעלכ, ולו'ל לו'ן ציר
טי'י מלה מתקבלי פולח וחבשו מנטעלצ
לכ, והרי הבן הוה יל'ן קמיס והוא מלמין
ומקנול על חולה ווילו נאנ' מתנאג נולען
קחיעיס הילו להסתיק אסוח מהערץ לכ'
וכו'ש' יט נאחול בזנין לוחות תלומים מה
הטינול טה' כמו קיכבוי יצותינו להעיב לכ'
אנטולפו לכלל יקלול ונעקה חלה מטה
הכניוקו נכלל יקלול גופת לה' מלילות זע
קלטקל להוות חלה מכלל יקלול בלו' זוס
קהל למעמל תל סיני.